

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,
sprawy **S. J.**,
skazanej za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 25 § 2 kk,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 stycznia 2015 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 września 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T. z Kancelarii Adwokackiej kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić S. J. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 2 września 2014 r., uznając apelacje prokuratora oraz obrońcy, za oczywiście bezzasadne. S. J. została prawomocnie skazana za przestępstwo zakwalifikowane z art. 148 § 1 k.k., popełnione w zamiarze ewentualnym, w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej z art. 25 § 2

k.k., za które wymierzono jej, stosując nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., karę 7 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanej wniósł obrońca i zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a to:

- a) art. 25 § 1 k.k. poprzez jego nie zastosowanie, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżona S.J. działała w warunkach obrony koniecznej, co skutkować powinno uniewinnieniem oskarżonej, jako działającej w warunkach kontratypu;
- b) art. 25 § 3 k.k. poprzez jego nie zastosowanie nawet przy przyjęciu braku podstaw do zastosowania art. 25 § 1 k.k., podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżona S. J. działając w warunkach obrony koniecznej, przekroczyła jej granice będąc pod wpływem strachu oraz wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zamachu, co skutkować powinno uznaniem przez sąd, iż nie podlega ona karze;
- c) art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 25 § 2 w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz wymierzenie oskarżonej kary (*nadzwyczajnie złagodzonej*) w wysokości 7 lat pozbawienia wolności, podczas gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza zgromadzonego materiału dowodowego, wynika iż Sąd I instancji winien był odstąpić od wymierzenia kary i to nawet w sytuacji uznania przez sąd, iż brak jest podstaw do zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 25 § 1 k.k. oraz art. 25 § 3 k.k.;
- d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnych ustaleń i stawianie tez niepopartych materiałem dowodowym lub sprzecznych z nim, poprzez uznanie, iż oskarżona przekroczyła granicę obrony koniecznej;
- e) rażącą surowość orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności (*nadzwyczajnie złagodzonej*) w wysokości 7 lat pozbawienia

wolności, podczas gdy z okoliczności przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza zgromadzonego materiału dowodowego, wynika iż Sąd I instancji winien był odstąpić od wymierzenia kary, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, bowiem skazanie w przedmiotowej sprawie jest całkowicie niesłuszne lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie przedmiotowej sprawy do Sądu Apelacyjnego celem ponownego rozpoznani.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanej jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Analiza treści zarzutów jak i uzasadnienia kasacji jednoznacznie wskazuje, że skarżący w dalszym ciągu, pod pozorem naruszenia prawa materialnego, stara się podważyć dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne. W kasacji zostały powielone zarzuty apelacyjne obraży art. 25 § 3 k.k., art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 25 § 2 w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. oraz rażącej surowości orzeczonej wobec skazanej kary, które wspólnie z pozostałymi zarzutami, sprowadzają się do zakwestionowania dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, co do działania skazanej S. J. w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej i wymierzenia jej kary 7 lat pozbawienia wolności. Zauważyć należy, iż obrońca w apelacji nie kwestionował działania oskarżonej z przekroczeniem granic obrony koniecznej, a jedynie podnosił, że oskarżona działała pod wpływem strachu usprawiedliwionego okolicznościami i należało w związku z tym odstąpić od wymierzenia kary, bądź orzec ją z znacznie niższej wysokości. Sąd odwoławczy rozpoznając apelację w sposób prawidłowy rozpoznał jednak wszystkie zarzuty czyniąc to zgodnie z przepisami art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., których naruszenia obrońca zresztą nie podnosi. Zauważyć należy, że niezastosowanie art. 25 § 1 k.k. pozostaje w korelacji z ustaleniami stanu faktycznego sprawy poczynionymi przez Sąd I instancji i zaakceptowanymi w toku kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy w pełni zaakceptował również ustalenia faktyczne wskazujące na to, że nie było podstaw do przyjęcia, iż oskarżona działała

pod wpływem strachu usprawiedliwionego okolicznościami (art. 25 § 3 k.k.), a okoliczności sprawy nie dawały podstaw do odstąpienia od wymiaru kary. Skoro zatem Sądy przyjęły, że S. J. działała w ramach obrony koniecznej przekraczając jej granice (art. 25 § 2 k.k.), to obecnie bezprzedmiotowe pozostają wszelkie dywagacje dotyczące wymiaru kary orzeczonej skazanej zresztą z nadzwyczajnym złagodzeniem,

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T. kwotę 738 zł, w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na mocy art. 29 prawa o advokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie... (Dz.U.2002, nr 163, poz. 1348) oraz zwolnił skazaną S. J. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisu prawa wskazanego w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.